

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwał,
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njech éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Šserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šóbotu w Šsmolerjez knihiczišcžetni w Wudyschinje a płaczi šchtwórtilětnje 2.— hr. bjes porta.

Njedžela Šštomibi.

1. Kor. 13.

Šacž ma jenož stary testament ššwoje psalmy? Šchtóž je we ššwojej bibliji doma, wě, šo šo tež w nowym testamencze psalmy namałaju, stawy a šchtucžki, kiž šu kaž po rěczi tał po wopšhijecžu tuteho mjena hódne. Š tutym městnam ššlucha džženšnišcha epistola. Šchtóž jej přjedy dže w přenim lišcže na Korintšich a šchtóž po njej pschindže, je pišane na to waschnje, kaž tež hewał ššwj. japoschtol Pawol we ššwojich listach pišche. Šle tónle 13. staw je hinašcheho rafa a hinašcheje mozy. Ššches tute ryncžki šš moht rjež harfine truny ššlyšhecž. Što je psalm, to je ššerlusč na wyschšim chorje. Ššera, nadžija, lubošč, te šš maja kóžda ššwój wyššoki ššerlusč. Ššera w lišcže na Romschich 8, 31—39: Še Bóh ša naš, šchtó móže pschecžiwu nam byčž? Šadžija w 1. l. Ššetra 1, 3—9: Ššwaleny budž Bóh a tón Ššotž našcheho Ššnješa Ššesom Ššhryšta. Šubosčž jow. Š rjane šš wšchě te a druge psalmy noweho testamanta; ššobu najrješšchi pał je wyššoki ššerlusč lubošcže.

Šubosčž ššebi ššakłuzi, šo je šo jejna ššwalba na tajke waschnje ššpěwała a posbėhowała. Ššched tóššichto lětami wuindže mała, wjelež šš dopomnju, š zuseje do němsšete rěcže pschekožena knižka šš napiššmom „Najššeršche na ššwěcže“. Ššes džiwa, šo ju ludžo radži kupowachu; pschetož šchtó njeby chžyl ššonicž, šchtó najššeršche je tu na ššwěcže a kał jo dobudžemy! Šchtó pał je „najššeršche na ššwěcže“? Šubosčž to je, niž wšchal ta luboščž, kotraž kaž ššama wot šš narosčže na roli čžłowšsteje wutrobny, ale prawa, ššwjata luboščž, kotraž je šš wyššokosčže a dyrbi šš jako dobre, drohe ššymješchě šš wyššola nam płodžicž

do wutrobny a do žiwjenja. Šamne napiššmo je hačž nanajššeršje wutřechito, šchtóž Pawol w myššli mějesche, jako lubošcži jejny wyššoki ššerlusč ššanoscheshche: Ššona je najššeršche na ššwěcže.

Škal ššhudy je dyrbiak ššwět do Ššhryštuka byčž, hdyž je był, kaž šš wustojny ššnajet ššawiššnow je wuprajil, „ššwět bjes lubošcže“! Ššewał wjele krašneho šščenja čžłowjecžneho ducha tež tehdy hižo a wošebje tehdy, tał wjele, šo hačž do džženšnišcheho dnja wot tamnych starych mamy wuřnyčž; ale kralowa rózow pobrachowasche a dyrbišche pobrachowacz: luboščž. Škal tež bu- džišche mohła přjedy tu byčž, doniž luboščž njebė nješšo roš- torhnyła a čžłowjet šš narodžila, kaž my ššpěwamy: Ššo modlu, luboščž bóšška, l tebi, kiž w Ššynu šš ššewita! Ššetł pał tež wěny, kał je japoschtol moht lubošcži tutón wyššoki ššerlusč poššwecžicž. Ššon mějesche ššnamjo praweje, ššwjateje lubošcže, ššwojeho Ššnješa a Ššobžniša, psches woczomaj a we wutrobje a ššam ššesche ššo jemu poddał ša čžab a ša wěcžnosčž.

Šubosčž pał je najššeršche na ššwěcže, dokełž, šchtóžkuliž mjeno ma a čžescž niž jenož psched čžłowjekami ale tež psched Ššohom, bjes njeje ničžo wuschne nam njeje ani šš žyła ničžo njeje. Ššewulkej čžescži ššejachu w mlodym ššchescžijanštwje tał mjenowane duchowne dary jako wopolasma teho, šo je šš nimi wuhotowany ššchescžijan ššwjateho Ducha dostał. Ššajke dary bėchu na pschiklad dar wěšchčenja abo dar wustrowjenja atd., wošebje tež dar šš jasylami rěčjenja. Ššute dary šš šo bóle abo mjenje ššhubjowale, mjes nimi je dar šš jasylami rěčjenja tał čžisčže ššahinyl, šo ničtó wjazny ššam šš ššwojeho ššonjenja nje- móže prajicž, kałki je był a šš pokasał. Ššawol ššam je do tutnych darow wjele džeržal, hačž runje je ššnadž wón hižo do přėdla widžal, šo njewoštanu, hdyž džł jenož šš wostacž maju:

wěra, nadžija a lubosć. Ale lubosć je wjazn hač wšchě tute wurjadne dary. Bjes njeje by tón, kiž s jasnými, njech cšow-
skimi abo njech s jandželskimi, rěči, jenož synčazy mošas abo
klincžazy swónczi byl. Swónczi nima žaneje dusche, Slaj,
lubosć je duscha wšeho, sčtož so Bohu t cžesći a bratram
t lěpschemu stanje! Duž je tež wěra bjes njeje mowta. Duž
móže pónacze byč a wěschćenje a wjedjenje potajnstwow nětčzi-
šeho a pschichodneho swěta, ale wšcho jenož jako wěz hlomy;
wutroba ničto wo tym nje wě a ničto wot teho nima bjes lubo-
seže, Duž móža skutki so stacz, kotrymž wšchitzy so džiwayu a
kotrež kóždy chwali, a tola wo nich placzi: Wy macze swóju
msdu přecz. Twjerda rěč so nam sda, hdyž nasch Ebóžnik
praji: Sich wjele budže te mni rjez na tamnym dnju: Rnježe,
Rnježe, nješmty my we twójim mjenje wěschćili? Rnješmty my
we twójim mjenje cžertow won honili? Rnješmty my we twójim
mjenje wjele skutkow cžinili? A tehdy budu ja jim pónacž:
Da waš nihdy nješmty sesnał; džicze přecz wote mnje wšchitzy,
wy sčostnigy. (Mat. 7, 22 a 23). Ale ta twjerda rěč sčžini
so srosymliwa. Klucžik t jeje srosymjenju je: „A njeměł lu-
bosće“. Čžin, sčtož čžesč, njeje-li lubosć w tym, sčtož
cžinisch, dha je podarmo cžinjene.

Lubosć je najlěpsche na swěcže, dofelž we wšchem a nade
wšchem dobywa po swójich sčotnych krašnych woschewnosćach.
„Lubosć je sčžetpna a dobrocžiwu; lubosć njeje sawišna; lubosć
njeje samopaschna, wona so njenaduma; wona hrosnje nječžini;
wona nje pyta to swóje; wona so njeda roshněwacž; wona na
ste njemysli; wona so nje sraduje na njeprawdosći, ale so sohu
sraduje na prawdže; wona wšcho snješe, wšcho wěri, wšeho so
nadžija, wšcho pschecžetpi.“ Rnjeje, kaž bychmy pschi tutych
šłowach wuhladałi jandžela, kiž s polneho roha wušpuye mēr
a pokoj, wješele a radosć, sbože a žohnowanje, kiž kaž šmilny
Samaritski wolij a wino lije na rany sčitnych, kaž mily sčhrod-
nik našamanu sčžinu njedolemi, kaž sčprawy pschecžel derje
s nami mēni a našche wobcžeznosće s nami noby, kaž pētny
towaršch na wšcho džerži, sčtož je wērne cžesne, prawe, pōzčžitwe,
lubosne a chwalošne. Sawěsčže, hdyž tutón jandžel njeby tač
husto sčrudženy nimo samčnjnych durjow dyrbjał dale hieč, našcha
šhuda semja, kiž pod poklecžom hrěcha leži, by sašo sčacžela jako
krašny Boži raj. Lubosć by wšcho ste pschewinyła; pschetož
wona je dobywačka. Rēhdže bēšche ludžom wos pschi krutej smije
w lodže samjersnył. Sato jón trjebachu, rēšasche: Pschinesčže
šeleru a druhi wótry grat, so jón wufopamy. Rōždy móže šebi
mnyšlicž, so bēchu pospyty bjes praweho wuspěcha, a hižo wē
wšchelaka sčhoda na kolešach nacžinjena. Sčoncžnje so na
cžopku wodu dopomnichu, a nētč bu wos s loštej prózu s loda
wuczahjenty. Rnjeje tač? Sčtož žane rubanje, šhostanje, hro-
ženje, šwarjenje njedoknja, to so lubosći poradži, ste a šeho
pschewinyčž s dobrym. Šejne dobyčža so wulke.

Lubosć je najlěpsche na swěcže, dofelž nihdy kōnza nima.
Wšchitko cžasne je sčchodnosći podcžžujene. Šelnive poklu-
čhanje je na placž a sčrōžbu: Ach kač braschne, ach kač traschne
je wšchěch ludži waschne, wješ'le sbože je tež wšchěch ludži rja-
nosć, šhlnosć, mudrosć a na cžož čžesč hewat šebi pomnyšlicž.
Tež Pawoł tu spomina na to, so dyrbja šamo tamne wyšofe
duchowne dary, wo kotrychž je rěč, sčhinyčž, pschestacž a so
šhubicž; pschetož tež wone so nēšchto nježyle, a wšcho nježyle
ma swój kōnž, hdyž dokonjane pschindže. Ale wón spomina na
to bjes bolosće a sčrudoby. Ršchescžijan steji sa tym, sčtož
s přjōdka je. Šewat rēš druhdy: O šbōžny, sčtož mohł hišchže
junkturēž džecžo byč! Šinač je mēnjene, sčtož je jow wo džē-
cžazym rēčženju a pomnyšlenju prajene. „Sdyž so pač muž
sčžinisch, wopuschēžich ja to džēcžaze waschne“ — to njeje pišane

se šhlsami we wocžowaj, ale s wocžatowanjom šbōžneho pschi-
choda we wěčnosći. Tam njebudže žane wobžarowanje nje-
žyčeho, tam budže wobšhnyjenje dokonjaneho, wuhladanje wo
woblicžu t woblicžu, dopōšnowanje teho, sčtož jow jenož po-
kruchu pōšnowamy. Čal ma wšchitko nētčžische pschestacž. Čaj,
šama wěra a nadžija, kotrež tola hromadže s lubosću wost-
njetej, hāčžrunjež ničto nježyle na nimaj byčž njetrjeba ani
nješmē, smējetaj poprawom tehdy šwój kōnž. Pschetož jow we
wěrje šhodžimy, tam pač we widženju. A jow šmty šbōžni
w nadžiji, tam pač budže nadžija dopjelnjena. Šsamalutka
lubosć nješmēje ani tehdy kōnza. W lubosći budža so šbōžni
wodžicž se šwójim Šbōžnikom a se wšchitkimi pschestrānjentymi.
Rnježe, tam nam junu s hnadu dopomhāj!

Wyšofli šhērlysch lubosće jako najlěpscheho na swěcže —
njeje wón šam kaž lubosna rōžicžka, kotraž nješwadnje, a jejna
wón je šiwjenje? Ššalmty a duchowne šhērlyšche maja s pēšnjemi
to psches jene, so so podobne šwētkam, kiž nješbu t temu, so
by je rošschēžipal ani roštorhač, ale so by jich šlōdku wón,
jich nēžnu rjanosć a jich pišane šwētkle barby se spōžžiwanjom
wužiwat t šwójemu woschewjenju. Wužiwajmy tež my šiwjenje,
kiž wuhlādža s wyšofeho šhērlyšcha lubosće a hoimty sa lu-
scžu! Lubujmy teho, kiž naš přjedy je lubowat, a lubujmy
so mjes sohu, „lubujmy pač niž se šłowami, ale se šluttom a
woprawdže“. Šamjeň.

Nasch Šbōžnik — dobrý pastyr.

Jan. 10, 12—16.

Šłōb: Šón Rnješ mój pastyr je sc.

R Jerusalemej dže cžer snowa bolostna,
hdyž šchescžijanam cžas nēt pōstny nastawa;
sčto cžerpil Šesuf je, — to wšchitzy widžimy:
Dolh sa naš sapłacžik je Šsřednik pschecželnny. —

Šso w duchu nastajmy s nim na cžer bolostnu
a šwēru wopomāmy šej s džaknej wutrobu
wšcho jeho bēdženje a hōtkle cžerpjenje,
kiž jako pastyr wón sa wowžy pschētrač je.

Šlej! pastyr dobrý je našch Šbōžnik sawērnyje;
sa wowžy wostaji wón šwōlny šiwjenje.
Pschi wjelcžim nadpadže pač cžeknje najaty;
wo wowžy njerodži džē wotrocžl nješwērny.

Wjelč stadlo rošprōšchi a wowžy špopada,
sčtož nusa jēra je a sčhoda žalostna;
wšchaf cžeknje najaty, jom' stadlo nješkuscha;
tež wowžy woprawdže džē jeho nješnaja.

Riž dobrý pastyr je, tón wowžy lubo ma,
tež wowžy snaje wšchē, a won'e pastyrja,
kaž w šbōžnym Wōtž a Šsyn staj pschēzo towarštwje.
— Duž šwērny wostaji sa wowžy šiwjenje.

A hišchže druhe ma wón wowžy na pastwje,
kiž nješbu s žyła tu wšchē s jeho wocžerņnje;
je junu šhromadži pač dobrý pokluschne;
wšchaf stadlo jenicžke mēčž jedyn pastyr čže.

Špēw wēčžny sa klincži wo jeho dobyčžu,
tam junu w šbōžnosći, hdyž šjednocžene so
pschi dobrým pastyrju wšchē wowžy se šwēta,
a budže nješjeska tracž radosć jutrowna.

Snaja adventistovo evangelion!

Podawa farat Rēsbaŕt-Borschiſki.

(Stónčjenje.)

5. Ahrystuſ teho ſakonja lónz.

Dopomnicž ſo dyrbimy, ſo hižo w prěnej kſheſczanſkej gmejnje tajzy wuſtupichu, koſiž ſebi žadachu, ſo by ſo Móſſaſowu ſakon dđeržak, — Zap. ſt. 15, 5. — Tole pohnu kſheſczanſtu woſadu, ſo japoſchtoljo ſe ſtarſchimi w Jeruſalemje tutnych praſchenjow Ola konzilium — abo ſynodu — wotdđeržachu. We Zap. ſt. 15, 10 a dr. čitamy, ſo Pětr ſam poſtanu a jara dorasnje wupraji: „Schtó dha ſphtujecže **Boha** ſ nakladženjom teho pſchaha na ſchiju tnyh wučzobnikow, kotryž ani naſchi wótzojo ani my ſmy njeſč njemóhli? Ale my wěrimy, ſo pſches tu hnadu teho Anjeſa Jeſom Ahrysta ſbóžni budžemy runje jako tež woni.“

Runje taſ wotpoſtaže Pawoſ to, ſo mēl Móſſaſowu ſakon hiſcheže pſacžiwosč ſa džecži Bože. W Rom. 7, 4 rēka to: „Taſ tež, moji bratſja, wy ſeže tež morjeni ſakonje pſches čžēlo Ahrystuſkowne, ſo byſcheže byli druheho, ja praju druheho, kotryž wot mormowch je ſtanyl, taſ ſo bychmy Bohu plód pſchinjeſli.“ Sdnyž ſym ja ſakonje morjeny, hdyž ſym ja ſa ſakon mormow, nima mi tutón ſakon ničzo wjazy prajicž! Runje taſ rēka to Rom. 7, 6: Nētk paſ ſmy my wot ſakonja wumoženi a ſmy jemu wotemrēli, kotryž naſ jatnych dđeržesche.

Tola, taſ to ſ tym!? Njeje Jeſuſ Ahrystuſ prajil (Mat. 5, 17): „Wy ſebi njetrjebacže pomhſlicž, ſo ſym ja pſchiſchoſ, ſakon a profetow ſanicžicž; ja njeſym pſchiſchoſ ſanicžicž, ale dopjelnicž.“ Schtó dha to rēka: „Ja njeſym pſchiſchoſ ſanicžicž, ale dopjelnicž“? Njech nam to jene pſchirunanje wujakni. Wlodaj čžlowjeſtaj ſo ſlubitaj. Staj ſo tehodla ſlubitoj, ſo byſchtaj na pſchezo ſlubjenaj woſtaſoj? D nē! Wonaj ſtaj ſo ſlubitoj, ſo byſchtaj ſo poſdžiſcho woženitoj. Sdnyž potom kwaſny džen pſchindže, je potom ſlub roſwjasaſy abo ſbēhnjeny? Tola nihdy! Eſlub bywa nētk haſle dopjelnjeny. Nētk je to tu, ſchtóž bē wotpohlad mſodeju, jako ſo ſlubischtaj. Čžap ſluba je jenož pſchelhódnny čžap.

Taſ je to tež je ſakonjom a evangelijom. Sdnyž Jeſuſ rjēnje, ſo je pſchiſchoſ ſakon dopjelnicž, niž ſanicžicž, dha to njerēka, ſo móže to nētk kóždy čžinicž, ſchtóž čže, nē, to wjele bóle rēka, ſo bywa nētk ſakon dopjelnjeny — pſches Jeſuſa a we Jeſuſu!

ſakon bē pſchelhódnny ſtadijum, pſchelhódnny čžap, nētko pſchindže to, ſa čžož tu ſakon dozſta bē! „A je taſ tón ſakon naſch pēſtoſ byl na Ahrysta, ſo bychmy pſches wěru prawi byli! (Gal. 3, 24) ſakon je taſ byl pēſtoſ. Nētko pſchindže nēſchto druhe: **Ahrystuſ ſtupi na měſtno ſakonja!** Niž jenož džēl, žyly njerósdžēlomny ſakon je w Ahrystuſu dojelnjeny! Wopory na pſch. ſu w Ahrystuſu dopjelnjene. Schtó bēchu dha wopory w Iſraelu druhe hačž poſaſki na tón jedny wopor Jeſuſa Ahrystuſa, pſches kotryž je wón to wumoženje doſonjaſ!? Jeſuſ Ahrystuſ je naſch wopor! Taſ dóndže tež naſcha duſcha w Jeſuſu ſ pokoje; Jeſuſ je naſch ſabat. Tehodla njedđerža ſamo wjazy Jeſuſowi wučzownizy ſtaróſakonſki ſabat (Mat. 12, 2) a Jeſuſ ſwoli do teho prajizy: „Teho čžlowjeſta ſym je Anjeſ tež na ſabacže“. Jeſuſ Ahrystuſ ſam njedđerži ſo poſtajenjow Móſſaſkowne kaſnje ſabata! Čžitaj Mat. 12, 10 a dr.; Luč. 14, 3 a d.; Mark. 3, 2 a d.; Luč. 13, 4 a d. Jeſuſ Ahrystuſ njedđerži ſo poſtajenjow Móſſaſkowne kaſnje ſabata, taſ ſo jemu Židža dorasnje poroſtija (Jan. 5, 18), ſo wón ſabat kamaſche. Potajkim je Jeſuſ Ahrystuſ ſam kamaſ ſabat po ſakonju Móſſaſkownym! So je tuto měſtno biblije adventiſtam jara nje-witane, je bjes džitwa!

Staróſakonſki ſakon je w Jeſuſu Ahrystuſu dopjelnjeny!

Wón, Jeſuſ Ahrystuſ, je tón nowy pucž ſ Bohu! Tého dla ſteji to piſane Rom. 10, 4: „Ahrystuſ je teho ſakonja lónz“, to rēka: tón wotſknyeny lónz ſakonja ſa doſtacže teje prawdoſče! Schtóž prawdoſč pſta, njejmē ſo na ſakon wobrocžicž, nē, dyrbi wjele bóle ke Ahrystuſej pſchiſč, na kotrehož ſo žyly ſakon mēri; pola Ahrystuſa namaka prawdoſč, kotruž po žylym ſwēcže hewoſ podarmo pſta! To hłowne je potajkim to ſtejniſchežo twoje ke Ahrystuſej a to praſchenje, hačž čžesč ſwoju nadžiju ſtaticž jenož na hnadu abo — kaž to adventiſtojo wopaſ wučža — nimo teho tež na ſwoje ſtutki. Pawoſ pſchitwoſa poſlednim: „Wy ſeže Ahrysta ſhubili, koſiž wy pſches ſakon čžecže prawi čžinjeni byčž; wy ſeže wupadnuli ſ hnadu!“ — Gal. 5, 4. —

Schtóž je ſo bjes wumēnjenjow ke Anjeſej Jeſuſej wobrocžil a ſchtóž je ſo jemu žyly daſ, tón njeje jenož wot poſlecža ſakonja wumoženy, nē, ta luboſč Boža, kotruž je naſhonil, čžeri jeho nētko, ſo po pucžach Božich kſhodži. Na měſtno ſakonja ſ hory Sinai je nētko Ahrystuſ ſtupil, ſo by nam prajil, ſchtó mamy čžinicž a ſchtó niž. — Niž wěrnó, nētk ſmy ſebi do-roſumili? **Wola Jeſuſkowna je naſch ſakon!** Schtóž Jeſuſ nam praji, to my čžinimy. Tého kaſnje njeſku čžētk. Pſchetož wón dawo nam móž a loſcht, ſo jeho wolu radny čžinimy. To je tež ta hłuboka a wopravdžita myſl Pawoweho ſłowa — 1. Kor. 9, 21 —: „Ja njeſym bjes ſakonja, ja ſym w Ahrystuſkownym ſakonju!“

Ahrystuſ je Božu wolu na žyly doſonjane waſchnje ſjewil a ſakon Móſſaſowu ſ žyly **nowym wopſchijecžom wupjelnil.** Nam bywaja tehodla tež wſchē 10 kaſnje w nowym ſakonju wótrje pſchitaſane, jenož jena jenicžka kaſnja niž, **kaſnja ſabata.** To paſ ſo nam po tym, ſchtóž ſebi wo tym doprajichmy, žyly ſamo wot ſo roſymy. Taſ je nam n. pſch. w Nowym ſakonju poručžena 1. a 2. kaſnja Mat. 4, 10 a Luč. 4, 8; — 3. kaſnja Mat. 5, 33—37, Jan. 5, 12; — 5. kaſnja Mat. 19, 19, Eſp. 6, 1—3, Kol. 3, 20; — 6. kaſnja Mat. 19, 18, Rom. 13, 9, Eſewj. 13, 10; — 7. kaſnja Mat. 19, 18, Rom. 13, 9, Mark. 10, 11, 12; — 8. kaſnja Mat. 19, 18, Rom. 13, 9, Eſp. 44, 28; — 9. kaſnja Mat. 19, 18, Rom. 13, 9; — 10. kaſnja Rom. 7, 7; 13, 9. (Kaſnje ſu tu po bibliji ličžene, 2. Móſſ. 20, 2 a d. a 5. Móſſ. 5, 5 a d.)

Wy dđeržimy ſakon Ahrystuſkowny tola niž tehodla, doſelž naſ kſj honjerja traſchi, nē, my jón dđeržimy, doſelž ta luboſč Ahrystuſkowna na ſ tēmu nucži. Ahrystuſ je naſch ſakon. Sdnyž ſanoſchujemy: „ſwobodni wot ſakonja!“, njerēka to, ſo ſmēmy nētk žitwi byčž, kaž ſo nam to ſechže, nē, to rēka, ſo ſmy ſ Jeſuſej pſchitwoſani, kotryž nam poſtaja, taſ ſo ſadđeržimy, a kotryž wodži a wjedže, ſchtóž ſapocžinamy a čžinimy. Taſ ſmy tež wukhowani pſched ſmylenjom, ſo móhli ſebi pſches ſwoje čžinjenje ſbóžnoſč dobheč. Móž ſ wukwožecženu njeleži we nami, ale je nam data jenož po mērje teho, kaž ſmy pſches wěru ſ Ahrystuſom ſwjasaſani. Wy nimamy žaneje ſaſlužby; wſchitko to pſchitpadnje Jeſuſej. Wy budžemy prawi bjes ſakonja ſtut-ſow jenož pſches wěru — Rom. 3, 28 —. Wy pſchitkoſujemy Pawoſej — Gal. 6, 4: „Njedaj, Božo, ſo bych ſo ja nēſchto kſwalil kſhiba jeno w kſchizu naſcheho Anjeſa Jeſom Ahrysta.“ Eſlyſchicže? Jenož w kſchizu naſcheho Anjeſa Jeſom Ahrysta! Prēdarjo adventiſtow njerēčža paſ jenož wo kſchizu naſcheho Eſbóžnika, ale tež wo ſabacže. Tehodla ſu hūdženi pſches ſłowo Bože — Gal. 1, 6—9 —: „Jeli ſo wam ſchtó evangelion prē-duje hinaſ, jako kotrež wy ſeže doſtali, tón budž poſlaty!“

6. Schtó adventiſtojo hewoſ wěra.

Bychmy-li čžyli wſchē te wopacžne wučžy adventiſtow na-drobnischo roſpominačž, bychmy ſ tēmu jara wjele ruma trjebaſ. Poſtažmy tehodla jenož ſ kſótka na nēkotre ſ nich.

1. **Wuczba wo spanju dusche.** Wuczba wo njebmjertnosći dusche je njebibliſka, taſ praſa adventiſtojo! Saſo a ſaſo ſteji to w bibliji, ſo duscha wumrěje, taſ n. pſch. Heſek. 18, 4: „Duscha, kotraž hrěſchi, dyrbi wumrěć!“ Abo je rěć wo spanju, na pſch. 1. Kral. 2, 10: „Taſ wuſny Dawid!“ a ſaſo 1. Kral. 11, 43: „Salomon wuſny!“ a dr.

Je drje čji tola jaſne, ſo je tute spanje ſa wobras čželneje bmjercze trjebane a ſo jo njemóžeſch počahowacž na spanje abo wumrěće dusche. „Tež bmjercž naſ njemóže dželicž wot teje luboſće Božeje, kotraž je w Chryſtuſu Jeſuſu, naſchim Knjeſu.“ — Rom. 8, 38 —

2. **Žaneje hele njeje,** wuczba adventiſtojo wſchitžy, kiž njeſu na ſudnym dnju hódni, ſańdž k wěcznemu žiwjenju, bhwaja ſa-
nitženi.

My prajimy, ſo je tole pſhecžimo temu, ſchtož Jeſuſ Chryſtuſ jaſnje doſć wupraja, taſ Mat. 25, 41. 46: „Džicze prjecž wote mnje, wy ſaſleczi, do wěczneho wohnja, kotryž pſchi-
hotowany je čzertej a jeho jańdželami.“ Čžeho dla to potom wěczny woheń, hdyž tola bjesbóžni ſ čzertami ſu ſa něotre hodžiny ſpaleni?! „Džez jich čzeriw njeumrje a jich woheń njehaſnje“ — Mark. 9, 44 —; „A tón dym jich čzwile pónđe horje wot wěcznoſće hač do wěcznoſće“ — Ejewi. 14, 10—11.

3. **Kſchecženju džeczi ſacziſnu** adventiſtojo; jenož doroſčeni bmědža ſo kſchecžicž. Eswinjaze mjaſo jeſć je jim, kaž Židam po ſtarym ſakonju, ſaſane. Jim je ſa pſchiſluſchnoſć na-
položene, ſo džekatk wſchěch ſwojich doſhodow (niž džekatk do-
khodneho dawka) předariam wotedadža. — Hiſchče wjažy wopaſ ſroſumjenych wuczbow biblije móhli ſo tu mjenowacž, tola do-
kaſa drje to tu roſriſane, ſo móžeſch ſam k wěſtemu nahladej wo adventiſmje pſchicž a ſam wo nim budžicž.

A wobſamknjenju prajimy: Wuczba adventiſtow je jena **zyle ſtraſčna**; pſchetož wona je ſměſchenje wopacžnoſćow ſ wě-
noſću. Taſ ſo něotryžkuliž pſches jeje ſwontowne ſdacze myſlicž da. Tuta wuczba wjedže prjecž wot čziſteje bibliſteje wěnoſće k čłowſkim wunamkaniam, kotrež ſu ſebi ſaſchni profetojo adventiſtow ſhotowili. S tym pſchinjeſu taſ něotru
duſchu do ſrudneho ſawjerczenja a do wulkeje nuſy ſwědomja, taſ ſo wjažy njewě, na čzim je a ſchto ma čzinič. **To polne ſbože w Chryſtuſu bhwa ſaczmjene.** Wo tym budže tež junu
jich wěczne ſaplacženje.

My čzemy ſłowa teho Knjeſa džeržecž — Mat. 24, 42 —: „Zehodla wa ch u j e z e, pſchetož wy njewěſće, w kotrej ho-
džinje waſch Knjeſ pſchindže.“ My čzemy adventiſmuſ wob-
hladowacž jaſo ſnamjo čžaſa po Mat. 24, 11: „Budže wjele ſaſchnych profetow poſtanyč a jich wjele ſawjeſć.“ Naſ paſ
ſdžerž tón Knjeſ pſchi ſwojim jednorym, čziſtym ſłowe a pſchi
čziſtej wuczbe ewangeliſona, ſo bhchmy ſtróſbi a njeſparni wojo-
wali to dobre bėdženje teje wěry hač k ſčoncznemu dohycžu a
k ſbóžnemu doſonjenju w tej kraſnoſći pſches Jeſom Chryſta!
Samjeń.

Zyrkej a ſtat.

ſa wutoru, 21. februara, bė ſaſta ſynoda k daſſchim wu-
radženjam do Draždžan ſwolana. — —

S dželenjom ſtata wot zyrkwoje a taſ tež ſchule a zyrkwoje
ſwiſtuje tež to praſchenje taſ mjenowaných zyrkwino-ſchulſkich
leniſtwow (Kirchſchullehn). Tuto praſchenje by nětko ſ blaſami
naſrađſcho čzulo bhčž ſ pſchicžinu roſtorow mjeſ zyrkwinej
woſadu a ſchulſkej gmejnu. To by nětko zyle njetriebawſche
bhlo a jenož ſchódne. Tu roſriſa ſakon a wucziniſenja. To
jene abo to tamne abo woboje budže ſo pſchi kóždym tajkim

zyrkwino-ſchulſkim leniſtwje — abo njech tež tu abo tam rěka
ſchulſke leniſtwo, hdyž to jenož ſchula, w kotrejž kantor abo
organista wuczki — namaſacž. W tym jenym je woſebje
hiſchčeje wjele njejaſnoſće a njedorofumjenja, mjenujžy, ſo
je zyrkwino-ſchulſke leniſtwo ſamo ſaſo juritiſka woſoba a ſo
jeho ſariadniſtwo ſluſcha zyrkwinemu pſchedſtejičzeſtwu. Tež
zyrkwino-ſchulſke leniſtwo ſu te ležomnoſće wſchě, ſ kotrychž
kantor abo arganiſta ſwoje doſhody bjerje, a to druhe k temu
ſluſchaze pjenježne ſamoženje; wono njeſluſcha zyrkwino-
Božemu domej, jaſo tajtemu, ale paſ tež niž ſchuli jaſo tajkej.
Roſbudženje wo tutym praſchenju pſchindže drje bórſy a po-
wſchitkownje.

Džafownoſež.

Nowowobrocženy pohan ležeſche na ſmjertnym kóžu. Jaſo
miſionar jeho wopyta, wón džeſche: „Ja nětko bórſy ſ tuteho
ſwěta počahnu; hdyž potom do njeſja pſchindu, pónđu k ſwojemu
Knjeſej Chryſtuſkej a budu ſo jemu ſa jeho wulku luboſć džá-
towacž! na to ſo ſaſo k njebeſkim durjam wrócžu.“

„Ale ſchto dža čzeſch pſchi durjach?“ ſo miſionar pra-
ſheſche, „wſchaf džě bměſch pſchi Eſbóžnikowym trónje woſtacž.“

„Tam čžu ja“, wotmolwi mřejazy „na tebe čžafacž; a hdyž
ty pſchindžeſch, powjedu čze k lubemu Knjeſej Jeſuſkej a rjeknu
k njemu: Knježe Jeſu, hlej, tole je tón muž, wot kotrehož naj-
prjedy tvoje ſłódke ſbóžne mjeno ſlyſchach; o žo hnuj jeho!“

D ſo bhchmy tež my pſches ſwoju luboſć, ſwoje modlitwy
a ſwoje wopory tajzy požohnowau čłowjeſojo bhli!

S bliſta a ſ daloka.

Pius XI. je to mjeno noweho bamža, niž Pius VI., kaž bė
to tu tydženja ſmylene.

S Čžeſteje. Tele dny mējachu ewangeliſy ſararjo bratrow-
ſteje zyrkwoje w Čzechach ſkhadžowanu. Na nej roſpomnjowachu
ſo tež prózowanja lužiſkich Eſerbow wo powjetſchenje ſwojich
narodnych prawow w ſariadniſtwje ewang.-luth. zyrkwoje. Ženo-
hlóžnje wobſamknychu, ſerbskim duchownym ſwoje ſympathije
wuprajicž a jim kóždu moralnu podpjeru ſticžicž. Ženemu
Eſerbej je ſo nadawk dał tele wobſamknjenje ſerbskej ſjawnoſći
pſchedkóžicž, ſchtož ſo ſ thmlemi ryncžkami ſtanje.

Dale ſměny ſ najwěſćizſcheho žórka ſdželicž, ſo ewangel-
lutherskich Eſerbow prózowanje wo ſwoje prawa ſbudžuje kėdž-
bliwoſć wſcheho ewangeliſkeho kſchecžijanſtwa w zylým hwěče.
Woſebje roſbudžuje ſo wukrajne ewangeliſke kſchecžijanſtwa na
poſkócžowanju ſerbskeje narodnoſće ſ pomožu zyrkwoje w Pruskej.
Dacž dotal ewangeliſke kſchecžijanſtwa njeje ſa móžne měto, ſo
mohla jena ewangeliſka zyrkeiw bhčž, kiž ſwojim najſwěrnijſchim
ſynam ſyſtematiſy ſaſtaranje w macžernej rěče bjerje. Tale
pruska krajna zyrkej njeje hač dotal pſchi k njebju wołazej nuſy
duchowneho ſaſtaranja Eſerbow ani porſčizka hnuka, ſo by nje-
doſtatkej wotpomhala.

Bjesdwołomnje ſu wěrní pſhecželjo Eſerbow wo wukraju
ſamohli wobudžicž ſwědomnje ewangeliſkeho kſchecžijanſtwa.

...r...

Liſtowanje. M. w M. ſa Invocavit. — M. w R. ſa po-
tutny džěń.

Samolwity redaktor: ſarač Wyracž w Roſacžizach.
družtwa ſ wobmj. ruſ. w Budyſchinje.

Čziſčecž a naſkad: Esmolerjež knihicziſchcžetnja, ſap.